

[A. C. Normann.]

ganske afgørende, at vi får Sovjetunionen med; ellers er hele bestræbelsen omsonst.

Både premierminister Wilson og udenrigsminister Stewart understregede i debatten før jul i FN, at det hastede med en aftale mod atomspredning. Det kan meget hurtigt blive for sent, måske allerede om et år eller to, og jeg opfordrer regeringen til med yderste konsekvens at støtte enhver mulighed for en sådan aftale til forhindring af verdens måske største trussel mod menneskeheden.

Det var glædeligt, at der både fra vestlig og østlig side var så stærk en tilslutning til FN-resolutionen af 8. november, som betydelig stærkere end tidligere manede 18 mands komiteen til at tage sagen op med al styrke. Det radikale venstre ønsker, at regeringen vil støtte bestræbelserne af yderste evne, bl. a. ved at holde kontakten levende til de lande blandt komiteens medlemmer, der står os nærmest, og da især Sverige. Måske burde den højtærede udenrigsminister lade sin overordentlige virketrang, som vi tit beundrer, søge efter utraditionelle udveje, da også han klart ser, at vi er inde i en skæbnetime for verden med den nuværende tendens til udvidelse både politisk, strategisk og geografisk af atomvåbnenes område.

Den højtærede udenrigsminister har for nylig drøftet spørgsmålet om atomvåbenfrie zoner eller våbenfastfrysning med østlige politikere — det går jeg ud fra har været et af emnerne under den højtærede udenrigsministers besøg i de østlige lande — og der foreligger mange tegn på vestlig sympati for tanken under forudsætning af et arrangement, som ikke påvirker magtbalancen. Den højtærede udenrigsminister har ikke så sjældent haft glæde af at hækkerupisere radikale ideer både på det indenrigske og på det udenrigske område. Jeg opfordrer den højtærede udenrigsminister til at foretage en helt fordomsfri nyvurdering af mulighederne for på ny at aktualisere og udvide de tidligere østlige og vestlige planer om et

atomfrit Centraleuropa eller dele deraf som et betydningsfuldt led i bestræbelserne for en atomvåbenbegrænsning; det måtte selvfølgelig forudsætte kompensativt østlige indrømmelser. Det er virkelig lykkedes den højtærede udenrigsminister at flytte en god del af de nordlige initiativer over på Danmark i de senere år. Måtte han og regeringen være optaget af at aktivisere Danmark og andre mindre nationer i konstruktiv og uortodoks tænkning vedrørende muligheder for at formindske faren omkring os!

Det gælder også i Vietnamspørgsmålet. Efter at have betragtet 12 års speget opløb til krigen, 12 år med sværme af gensidige beskyldninger, er jeg ganske uinteressert i at diskutere skyldspørgsmålet. Kun ét eneste interesserer verdensopinionen, kun ét spiller en rolle for den lille, fattige vietnamer midt imellem de giganter, der netop har udvalgt sig hans territorium til skueplads for en ideologisk magtkamp, nemlig dette: hvordan får vi den krig standset og truslen mod verdensfreden bort, og hvordan får vi forbandelsen over mit forpinte land hævet?

Nu er det formentlig unyttigt at sige til Vietcong: I begyndte kampen, og I må først holde op, eller at stille forslag, som det af og til sker, til Amerika om, at det alene skal stoppe denne eller hin del af krigsførelsen, men det er nu engang sådan, at USA er den part, som Danmark har mest med at gøre — ikke sådan at forstå, at vi som NATO-partnere er medansvarlige, som nogen siger, for USAs krig. Vi har heller ikke — sådan som nogle i USA kunne tro efter en tale, præsidenten har holdt om det store antal lande, som billiger den amerikanske stilling i Vietnam — givet USAs præsident lov til at medregne Danmark blandt de stater, som billiger krigen, og regeringen ville ikke vildlede USAs regering ved at klargøre, at Danmarks befolkning er imod den krig, ikke blot af frygt for dens følger, men også fordi vi ikke tror, den kan vindes militært, eller tror, at kommunismen eller andre ismer